

Hodina Božího soudu nastala – číslo jedna

Soud nad živými a prorocký význam 11. září

Jeff Pippenger

2024-12-18

Již po značnou dobu, ve skutečnosti bezprostředně po 11. září, jsme důsledně učili, že soud nad živými začal 11. září. Tuto skutečnost jsme pochopili z množství biblických svědectví, která ji potvrzovala ze zcela odlišných směrů. Od července 2023 jsme porozuměli ještě více podrobnostem soudu nad živými, který začal 11. září, ve srovnání s podrobnostmi objevenými krátce po 11. září. Proč začal soud nad živými 11. září? Co je biblický soud nad živými?

V první kapitole knihy Zjevení je jako hlavní charakteristika Krista uvedeno, že je Alfa i Omega, Počátek i Konec, První i Poslední. Právě tento rys své povahy dává jako příklad, když Janovi přikázal, aby zapsal věci, které jsou, a tím Jan zároveň zapisoval i věci budoucí. Ježíš vždy ukazuje konec prostřednictvím počátku. Takový je.

Bible označuje Ježíše jako Slovo. První kniha Bible, Genesis, znamená „počátek“. Poslední knihou Bible je Zjevení a pravdy poprvé předložené v knize Genesis jsou probírány v knize Zjevení. Genesis je Alfa a Zjevení je Omega, a společně jsou Slovem, a Slovo je Ježíš, který je Alfa i Omega. Boží podpis neboli jeho jméno je vepsáno v každém úseku biblického proroctví. Tento podpis potvrzuje, že světlo v daném úseku je pravdou.

Jestliže výklad určitého prorockého úseku nenese podpis Boží, jímž je jeho jméno, jímž je jeho charakter, pak je takový výklad nesprávný. Existují i jiné zkoušky, které mají být uplatněny při vykládání Božího prorockého slova, avšak ať už člověk použije jakoukoli zkoušku, musí být tato zkouška vymezena v Božím slově. Nejsou-li tu člověkem vytvořené zkoušky, je i méně člověkem vytvořených výkladů. Tedy proč? A co? Je biblickým soudem nad živými, který započal 11. září?

Když se Kristus představuje v knize Zjevení, označuje se za počátek i konec a prostřednictvím proroka Jana ukazuje, co tento rys Jeho charakteru představuje. Poselství celé knihy označuje za zjevení sebe samého. Přikazuje Janovi, aby zapsal to, co tehdy existovalo v Janově světě, a Jan tak zaznamenával to, co bude na konci světa. Jan byl jedním z dvanácti vůdců na počátku křesťanské církve, a proto Jan znázorňuje závěr křesťanské církve, představovaný stem čtyřiceti čtyřmi tisíci a velkým zástupem v sedmé kapitole Zjevení.

Biblická logika je tato: Ježíš je Slovo, skrze něž bylo stvořeno všechno, Slovo, které odjakživa bylo se svým Otcem, a je také Bible, neboť je Slovem Božím. Prvním rysem Kristova charakteru, který je představen v posledním poselství Božího slova, je to, že znázorňuje konec určité věci počátkem téže věci. Není-li tato pravda o Božím charakteru uplatněna při studiu Bible, člověk nemůže skutečně poznat, co je soud nad živými a proč začal 11. září, a co je ještě důležitější, proč je téměř u konce.

Jako příklad principu Alfa a Omega starověký Izrael předobrazuje novodobý Izrael, což je prorocká pravda, kterou lze rovněž vyjádřit tak, že doslovný Izrael předobrazuje duchovní Izrael. Ať už je to vyjádřeno jakkoli, jak starověký doslovný Izrael, tak novodobý duchovní Izrael mají dějiny počátku i dějiny konce. Tři ze čtyř těchto dějin již patří minulosti a my se nyní nacházíme ve čtvrtých a posledních dějinách.

Tři minulé dějiny představují tři svědky poslední generace dějin země. Tyto trojí minulé dějiny určují generaci, která je v knize Zjevení představena jako sto čtyřicet čtyři tisíc. Existují i jiné prorocké dějinné linie, které se rovněž vztahují ke stu čtyřiceti čtyřem tisícům, avšak samotné číslo sto čtyřicet čtyři tisíc obsahuje prorockou symboliku, že sto čtyřicet čtyři tisíc jsou ti, kdo jsou prorocky představeni jako výsledek násobení dvanácti kmenů starověkého doslovného Izraele dvanácti učedníky novodobého duchovního Izraele.

Jako další příklad Alfy a Omegy představují tři andělé ze čtrnácté kapitoly Zjevení dějiny počátku a konce. Milleritské hnutí představuje počáteční dějiny tří andělů a hnutí jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc představuje dějiny závěru poselství třetího anděla. Hnutí alfy oznámilo zahájení vyšetřujícího soudu dne 22. října 1844. Hnutí omegy oznámilo zahájení soudu nad živými a určilo jeho počátek jako 11. září.

Třetím příkladem Alfy a Omegy, který lze snadno doložit inspirací, je to, že na počátku, v alfovém hnutí mileritů, se podobenství o deseti pannách naplnilo do posledního písmene. Sestra Whiteová ztotožňuje dějiny mileritů v knize Velké drama věků s kontextem naplnění tohoto podobenství v oné době. Učí, že i omega hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc rovněž naplní podobenství o deseti pannách do posledního písmene. Tři stručná svědectví o tom, že Kristus ztotožňuje konec se začátkem.

Na počátku starověkého Izraele Hospodin vstoupil do smlouvy s Hebreji, jak to představuje krev na veřejích, což je ovšem vůbec první zmínka o Půlnočním volání v Božím slově. Křest je symbolem smluvního vztahu s Kristem a Pavel nás učí, že Hebrejové, kteří vyšli z Egypta, byli všichni pokřtěni „v oblaku“ a „v moři“. Jakmile byli za mořem, byla jim dána manna, která je mimo jiné symbolem soboty sedmého dne v souvislosti s tím, že byla zkouškou.

„Mana“ představuje jejich první zkoušku, a když neobstáli ve své desáté a poslední zkoušce, když odmítli poselství Jozua a Káleba, Pán je tehdy zavrhl jako svůj smluvní lid a vstoupil do smlouvy s Jozuem a Kálebem. Když nakonec vstoupili do Zaslíbené země, obřad obřízky nebyl vykonán na těch mužích, kteří se narodili během oněch čtyřiceti let, neboť tento obřad byl ukončen při vzpouře v Kádeši a znovu zaveden v Kádeši těsně před vstupem. To je znamení Alfy a Omegy.

Čtyřicetileté putování po poušti začalo vzpourou proti poselství Jozua a Káleba a skončilo vzpourou Mojžíše, který udeřil do Skály, a tím nesprávně představil Boží charakter a dílo. Počátek starověkého Izraele znázorňuje konec starověkého Izraele.

Na konci starověkého Izraele přišel Ježíš jako „Posel smlouvy“ v třetí kapitole Malachiáše, aby „potvrdil smlouvu“ s mnohými na jeden týden, k naplnění deváté kapitoly Danielovy. Jako Posel smlouvy Kristus vstoupil do smlouvy s křesťanskou církví právě v těch dějinách, v nichž minul někdejší lid smlouvy. Na počátku starověkého Izraele jako Božího lidu smlouvy Pán minul dřívější

lid smlouvy a vstoupil do smlouvy s novým vyvoleným lidem. Učinil právě totéž i na konci starověkého Izraele.

Symbolem smlouvy je manželství a proroctví od narození Krista až do zničení Jeruzaléma v roce 70 po Kr. předkládá postupný rozvod Boha se starověkým doslovným Izraelem. Kdy tedy byl rozvod skutečně uveden v platnost — při Jeho narození, Jeho smrti, ukamenování Štěpána, nebo při zničení Jeruzaléma?

„Mezitím přicházeli do chrámu, který byl zasvěcen uctívání Boha, ctitelé ze všech národů. Třpytil se zlatem a drahými kameny a byl viděním krásy a velebnosti. Avšak Jehova už v tomto paláci nádhernosti nepřebýval. Izrael jako národ se s Bohem rozvedl. Když Kristus, na sklonku své pozemské služby, naposledy pohlédl do nitra chrámu, řekl: ‚Hle, váš dům se vám ponechává pustý.‘ Matouš 23,38. Až dosud nazýval chrám domem svého Otce; ale když Syn Boží vyšel z těch zdí, Boží přítomnost byla navždy odňata chrámu vystavěnému k Jeho slávě.“ Skutky apoštolů, 145.

Den po triumfálním vjezdu Kristus prohlásil, že dům Žida zůstal pustý, a rozvod byl dovršen. Rozvod tedy byl dovršen, když slunce zapadlo v den triumfálního vjezdu.

„Jeruzalém byl dítětem Jeho péče, a jako něžný otec truchlí nad bloudícím synem, tak Ježíš plakal nad milovaným městem. Jak bych se tě mohl vzdát? Jak bych se mohl dívat na to, že jsi vydáno zkáze? Musím tě nechat jít, abys naplnilo číši své nepravosti? Jediná duše má takovou cenu, že ve srovnání s ní světy klesají do bezvýznamnosti; zde však měl být ztracen celý národ. Jakmile by rychle klesající slunce na západě zmizelo z nebe, den milosti Jeruzaléma by se skončil. Zatímco se průvod zastavil na úbočí Olivetské hory, pro Jeruzalém ještě nebylo příliš pozdě k pokání. Anděl milosrdenství tehdy skládal svá křídla, aby sestoupil ze zlatého trůnu a ustoupil spravedlnosti a rychle přicházejícímu soudu. Avšak veliké Kristovo srdce lásky se stále přimlouvalo za Jeruzalém, který pohrdl Jeho milosrdenstvími, znevážil Jeho varování a chystal se zbocit své ruce v Jeho krvi. Kdyby se Jeruzalém jen činil pokání, ještě nebylo pozdě. Zatímco poslední paprsky zapadajícího slunce ještě prodlévaly na chrámu, věži a cimbuří, nevedl by nějaký dobrý anděl toto město k Spasitelově lásce a neodvrátil by jeho zkázu? Krásné a nesvaté město, které kámenovalo proroky, které zavrhl Syna Božího, které se svou nekajícností samo spoutávalo okovy poroby — den jeho milosti byl téměř u konce!“

„A přece Duch Boží znovu promlouvá k Jeruzalému. Dříve než den skončí, je Kristu vydáno další svědectví. Hlas svědectví se pozvedá a odpovídá na volání z prorocké minulosti. Uslyší-li Jeruzalém toto volání, přijme-li Spasitele, který vchází do jeho bran, ještě může být spasen.

„K jeruzalémským vládcům došly zprávy, že se Ježíš blíží k městu s velikým zástupem lidu. Pro Božího Syna však nemají žádné přivítání. V obavách mu vycházejí vstříc v naději, že rozptýlí ten dav. Když se průvod chystá sestoupit z Olivové hory, zastaví jej vládci. Ptají se na příčinu tohoto bouřlivého jásotu. Když se táží: ‚Kdo je to?‘, učedníci, naplnění duchem vnuknutí, na tuto otázku odpovídají. Výmluvnými slovy opakují proroctví o Kristu:“

„Adam vám řekne: Je to símě ženy, které rozdrťí hadovi hlavu.“

„Zeptej se Abrahama, on ti řekne: Je to ‚Melchisedech, král Sálemu‘, král pokoje. Genesis 14,18.

„Jákoab vám řekne: On je Šílo z kmene Judova.”

„Izajáš vám řekne: ‚Immanuel,‘ ‚Podivuhodný, Rádce, mocný Bůh, Otec věčnosti, Kníže pokoje.‘ Izajáš 7,14; 9,6.

„Jeremjáš vám poví: Ratolest Davidova, ‚Hospodin naše spravedlnost.‘ Jeremjáš 23,6.

„Daniel vám řekne: On je Mesiáš.

„Ozeáš vám řekne: On je ‚Hospodin, Bůh zástupů; Hospodin je jeho pamětní jméno.‘ Ozeáš 12,5.“

„Jan Křtitel vám řekne: On je ‚Beránek Boží, který snímá hřích světa.‘ Jan 1,29.

„Veliký Jehova prohlásil ze svého trůnu: ‚Toto je můj milovaný Syn.‘ Matouš 3,17.

„My, Jeho učedníci, prohlašujeme: Toto je Ježíš, Mesiáš, Kníže života, Vykupitel světa.“

„A kníže mocností temnoty Ho uznává a říká: ‚Vím, kdo jsi, ten Svatý Boží.‘ Marek 1,24.“
Touha věků, 577–579.

Dějiny Kristova triumfálního vjezdu předobrazovaly dějiny půlnočního volání v období milleritů. Uvedená pasáž od sestry Whiteové ukazuje, že když vjezd začal, lid přišel pod vnuknutí Ducha svatého, a poté se Kristus zastavil a zaplakal nad Jeruzalémem. Následně ve vjezdu pokračoval a pak je postaven tváří v tvář židovskému vedení. Rád bych vyčlenil určité rysy tohoto příběhu, abych určil mezníky, které se opakují v dějinách milleritů. Nejprve však chci poukázat na jednu věc ohledně začátku a konce. To, co jsme právě citovali od sestry Whiteové, představuje závěr jedné kapitoly, a úvod následující kapitoly praví toto.

„Kristův triumfální vjezd do Jeruzaléma byl matným předobrazem jeho příchodu v nebeských oblacích s mocí a slávou, uprostřed vítězství andělů a jáсотu svatých. Tehdy se naplní Kristova slova k kněžím a farizeům: ‚Od této chvíle mě již nespátříte, dokud neřeknete: Požehnaný, který přichází ve jménu Páně.‘ Matouš 23,39. V prorockém vidění bylo Zachariášovi ukázáno onoho dne konečného triumfu; a spatřil také úděl těch, kteří při prvním příchodu Krista zavrhlí: ‚Budou hledět na mne, kterého probodli, a budou nad ním naříkat, jako se naříká nad jediným synem, a budou nad ním hořce lkát, jako se hořce lká nad prvorozeným.‘ Zachariáš 12,10. Tento výjev měl Kristus před očima, když hleděl na město a plakal nad ním. V časné zkáze Jeruzaléma viděl konečnou zkázu onoho lidu, který se provinil krví Božího Syna.“

„Učedníci viděli nenávisť Židů vůči Kristu, ale dosud neviděli, k čemu povede. Dosud nechápali skutečný stav Izraele ani nerozuměli odplatě, jež měla dopadnout na Jeruzalém. To jim Kristus objasnil prostřednictvím významného názorného poučení.“

„Poslední výzva Jeruzalému zazněla nadarmo. Kněží a vůdcové slyšeli, jak zástup v odpovědi na otázku: ‚Kdo je tento?‘ opakuje prorocký hlas minulosti, avšak nepřijali jej jako hlas vnuknutí. V hněvu a úžasu se pokoušeli umlčet lid. V tom zástupu byli i římsí důstojníci a

jeho nepřátelé před nimi Ježíše udávali jako vůdce vzpoury. Tvrdili, že se chystá zmocnit se chrámu a vládnout v Jeruzalémě jako král.“ Touha věků, 580.

Na co jsem nechtěl zapomenout upozornit, je skutečnost, že Kristův triumfální vjezd do Jeruzaléma je předobrazem nejen Půlnočního volání v dějinách milleritského hnutí, ale i konce světa. Je spojen s Kristovým návratem na počátku tisíciletí ve dvacáté kapitole Zjevení a také s Jeho návratem s Novým Jeruzalémem na konci tisíciletí. Je rovněž spojen se smrtí bezbožných při Jeho druhém příchodu a s jejich konečným soudem na konci tisíciletí. Úvod posledního odstavce praví: „Poslední výzva Jeruzalému zazněla nadarmo. Kněží a přední mužové slyšeli, jak v odpověď na otázku: ‚Kdo je to?‘ zazněl zástupem prorocký hlas minulosti, ale nepřijali jej jako hlas Vnuknutí.“

Poslední výzva byla marná a tato výzva byla představena jako „prorocký hlas minulosti“. Zástup za Kristových dnů odmítl svou poslední výzvu, neboť odmítl Jeremiášovu radu, aby se navrátil na staré stezky. Odmítli také metodologii „řádek za řádkem“, neboť učedníci odpověděli na otázku „Kdo je to“ tím, že spojili několik svědectví dohromady, řádek za řádkem, tu trochu a tam trochu.

Když Kristus začíná svůj vjezd do Jeruzaléma, cestou se zastaví. Začíná to naplněním proroctví, když učedníci opatří oslici, aby na ní Kristus jel. Nikdy předtím nejel na zvířeti a to zvíře nikdy předtím nebylo ježděno. Sama logika ukazuje na zázrak, neboť které zvíře dovolí napoprvé jezdce a kdo ví, jak zvládnout jízdu na oslici, která to nikdy předtím nedělala. Je to podobné tomu, když Pelištejci položili oběť na vůz spolu s Archou a zapřáhli dvě krávy, které obě kojily telata a nikdy předtím netáhly vůz, a ty okamžitě opustily telata a vydaly se na cestu, aby vrátily Archu Hebrejům. Archa je na cestě do Jeruzaléma, a když ji David nakonec přivede do Jeruzaléma, předobrazil tím Kristův triumfální vjezd.

Jakmile Kristus usedl na osla, lidé začali vystýlat ulici svými plášti, osekávat palmové ratolesti a zástupy volaly: „Hosanna Synu Davidovu: Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně! Hosanna na výsostech.“ (Matouš 21:9) Vůdcové se stavějí na odpor a vyzývají Ježíše, aby zástup umlčel. Postupují dále a Ježíš se zastaví, aby zaplakal nad ztraceným lidstvem, představovaným Jeruzalémem. Poté průvod pokračuje a vůdcové znovu zasahují a dožadují se vědět, kdo Ježíš je. Nato učedníci odpovídají svědectvím proroků, řádek za řádkem.

Dějiny, o nichž nyní uvažujeme, byly předznamenány vzkříšením Lazara, které označuje první zklamání v prorocké linii znázorněné v podobenství o deseti pannách, a Uzzovým dotykem Archy v linii Davidova triumfálního vjezdu do Jeruzaléma. První zklamání je spojeno s časem prodlení a Kristus prodlel, když se poprvé doslechl, že Lazar je nemocen, právě tak jako David prodlel tím, že ponechal Archu tam, kde Uzza zemřel, dokud ji později znovu nevyzvedl. Lazar zemřel a poté byl vzkříšen. Lazar je tím, kdo potom vede osla, na němž Ježíš vjíždí do Jeruzaléma.

V dějinách milleritského hnutí přišel druhý anděl 19. dubna 1844, při prvním zklamání, které označilo počátek doby prodlení. Poté začal Samuel Snow postupně rozvíjet poselství Půlnočního volání. Postupný rozvoj tohoto poselství je znázorněn Kristovým vjezdem do Jeruzaléma. Postup Snowovy práce je rovněž znázorněn putováním Archy od Pelištejců k vozu, k Uzzovi a nakonec do Jeruzaléma.

Vstup obsahuje na počátku provolání lidu, když vůdcové řekli Kristu, aby umlčel zástup, po němž následoval Kristův pláč, a poté provolání učedníků, když se zatvzeli vůdcové ptali, kdo Kristus je. Projev vnuknutí v lidu, který vyvolal první odpověď zatvzelených vůdců, se opakuje u učedníků, když předložili „řádek za řádkem“ množství prorockých svědectví z minulosti. Když toho dne zapadlo slunce, byl starověký Izrael Bohem rozveden.

V tomto líčení jsme poučeni, že učedníci „nepochopili odplatu, která měla dopadnout na Jeruzalém“. „Odplata“, která měla „dopadnout na Jeruzalém“, byla učedníkům znázorněna „významným názorným poučením“. Tímto významným názorným poučením bylo prokletí fíkovníku. Zkáza Jeruzaléma, kterou učedníci dosud nechápali, byla znázorněna prokletím fíkovníku a také podobenstvím, které Kristus dříve vyučoval o fíkovníku.

„Toto varování platí pro všechny časy. Kristův čin, když zlořečil stromu, který stvořila Jeho vlastní moc, je výstrahou všem církvím i všem křesťanům. Nikdo nemůže žít podle Božího zákona, aniž by nesloužil druhým. Je však mnoho těch, kdo nežijí Kristův milosrdný, nesobecký život. Někteří, kteří se pokládají za vynikající křesťany, nerozumějí tomu, co tvoří službu Bohu. Plánují a uvažují tak, aby se zalíbili sami sobě. Jednají pouze se zřetelem na sebe. Čas má pro ně cenu jen potud, pokud mohou shromážďovat pro sebe. Ve všech záležitostech života je to jejich cíl. Neslouží druhým, nýbrž sami sobě. Bůh je stvořil, aby žili ve světě, kde musí být vykonávána nesobecká služba. Určil je k tomu, aby svým bližním pomáhali všemi možnými způsoby. Avšak jejich já je tak veliké, že nevidí nic jiného. Nejsou ve spojení s lidstvem. Ti, kdo takto žijí pro sebe, jsou jako fíkovník, který budil veškeré zdání, avšak byl bez ovoce. Zachovávají formy bohoslužby, ale bez pokání a víry. Vyznáním ctí Boží zákon, avšak poslušnost schází. Říkají, ale nečiní. V rozsudku vyneseném nad fíkovníkem Kristus ukazuje, jak odporná je v Jeho očích tato prázdná přetvářka. Prohlašuje, že otevřený hříšník je méně vinen než ten, kdo vyznává, že slouží Bohu, ale nenese ovoce k Jeho slávě.“

„Podobenství o fíkovníku, pronesené před Kristovou návštěvou Jeruzaléma, mělo přímou souvislost s poučením, které udělil, když proklel neplodný strom.“ Touha věků, 584.

Po posledním střetu s vůdci se Ježíš uchýlil k celonoční modlitbě a ráno, když míjel fíkovník, jej proklel.

„Nebylo období zralých fíků, leda v některých krajích; a na vysočinách kolem Jeruzaléma bylo možno vpravdě říci: ‚Čas fíků ještě nenastal.‘ Avšak v sadu, do něhož Ježíš přišel, se jeden strom zdál být napřed přede všemi ostatními. Již byl pokryt listím. Povahou fíkovníku je, že dříve než se listy rozvinou, objeví se rostoucí plod. Proto tento strom, celý olistěný, sliboval dobře vyvinuté ovoce. Jeho vzhled však klamal. Když Ježíš prohledal jeho větve od nejnižšího ramene až po nejvyšší větévku, nalezl ‚jen listí‘. Byla to záplava okázalého listoví, a nic více.“

„Kristus nad ním vyslovil zdrcující kletbu. ‚Ať z tebe již na věky nikdo nejí ovoce,‘ řekl. Příštího rána, když Spasitel a jeho učedníci byli opět na cestě do města, upoutaly jejich pozornost uschlé větve a svěšené listí. ‚Mistře,‘ řekl Petr, ‚hle, fíkovník, který jsi proklel, uschl.‘“

„Kristův čin, jímž proklel fíkovník, učedníky ohromil. Zdál se jim nepodobný Jeho způsobům a Jeho dílu. Často Ho slyšeli prohlašovat, že nepřišel, aby svět odsoudil, nýbrž aby skrze Něho byl svět spasen. Připomněli si Jeho slova: ‚Syn člověka nepřišel zahubit životy lidí, ale zachránit je.‘ Lukáš 9,56. Jeho podivuhodné skutky byly konány k obnově, nikdy ne ke zkáze. Učedníci Ho znali pouze jako Obnovitele, Uzdravovatele. Tento čin stál osamoceně. Jaký byl jeho účel? ptali se.“

„Bůh se ‚kochá v milosrdenství‘. ‚Jakože jsem živ, praví Panovník Hospodin, nemám zalíbení ve smrti bezbožného.‘ Micheáš 7,18; Ezechiel 33,11. Pro Něho je dílo zkázy a vyhlášení soudu ‚cizím dílem‘. Izajáš 28,21. Avšak v milosrdenství a lásce odhaluje oponu budoucnosti a zjevuje lidem následky cesty hříchu.

„Prokletí fíkovníku bylo hraným podobenstvím. Tento neplodný strom, okázale vystavující své domýšlivé listoví přímo před Kristovou tváří, byl symbolem židovského národa. Spasitel si přál svým učedníkům zjevně ukázat příčinu i jistotu zkázy Izraele. K tomuto účelu stromu propůjčil mravní vlastnosti a učinil z něho vykladače božské pravdy. Židé vystupovali jako národ odlišný ode všech ostatních, vyznávající věrnost Bohu. Bůh jim prokazoval zvláštní přízeň a oni si činili nárok na spravedlnost převyšující všechny ostatní národy. Byli však zkažení láskou ke světu a chamtivostí po zisku. Chlubili se svým poznáním, avšak neznali Boží požadavky a byli plni pokrytectví. Jako neplodný strom rozprostírali vzhůru své domýšlivé větve, bujné na pohled a krásné oku, ale nepřinášeli ‚nic než listí‘. Židovské náboženství se svým velkolepým chrámem, svými posvátnými oltáři, svými kněžími s mitrami a působivými obřady bylo vskutku navenek krásné, avšak scházela mu pokora, láska a dobročinnost.“ Touha věků, 581, 582.

Začali jsme tím, že jsme vznesli dvě otázky, na které právě odpovídáme. Tyto otázky zněly: „Proč začal soud nad živými 11. září? Co je biblický soud nad živými?“

Několik řádků proroctví, které jsme právě zasadili na své místo, jsou biblickými svědky soudu nad živými. Tyto řádky proroctví se týkají mnohem více než pouhých „A, B, C“ soudu, avšak nejprve odpovídáme na otázky 9/11 a soudu nad živými.

„Viděl jsem,“ praví prorok Daniel, „až byly postaveny trůny a usedl Pradávný dnů: jeho roucho bylo bílé jako sníh a vlasy jeho hlavy jako čistá vlna; jeho trůn byl plameny ohně a jeho kola hořícím ohněm. Ohnivá řeka vycházela a plynula od jeho tváře; tisíce tisíců mu sloužily a desetitisíckrát desetitisíce stály před ním: soud zasedl a knihy byly otevřeny.“ Daniel 7,9.10, R.V.

„Tak byl prorokovu zraku představen veliký a slavnostní den, kdy charakter a životy lidí měly projít přezkoumáním před Soudcem celé země a každému člověku mělo být odplaceno ‚podle jeho skutků‘. Pradávný dnů je Bůh Otec. Žalmista praví: ‚Dříve než se zrodily hory a než jsi utvořil zemi a svět, od věčnosti až na věčnost ty jsi Bůh.‘ Žalm 90,2. Je to On, pramen veškerého bytí a zdroj všeho zákona, kdo má předsedat soudu. A svatí andělé jako služebníci a svědkové, v počtu ‚deset tisíckrát deset tisíc a tisíce tisíců‘, doprovázejí tento veliký soudní dvůr.“

„A hle, přicházel s nebeskými oblaky někdo jako Syn člověka; přišel až k Věkovitému a přivedli ho před něho. A byla mu dána vláda, sláva i království, aby mu sloužily všechny národy, kmeny i jazyky; jeho vláda je vláda věčná, která nepomine.“ Daniel 7,13.14. Příchod Krista, který je zde popsán, není jeho druhým příchodem na zem. Přichází k Věkovitému v nebi, aby přijal vládu, slávu a království, které mu budou dány při závěru jeho díla prostředníka. Právě tento příchod, a nikoli jeho druhý příchod na zem, byl v proroctví předpověděn jako událost, jež nastane na konci 2300 dnů v roce 1844. Provázen nebeskými anděly vstupuje náš veliký velekněz do nejsvětější svatyně a tam se zjevuje v Boží přítomnosti, aby vykonal poslední úkony své služby ve prospěch člověka — aby provedl dílo vyšetřujícího soudu a vykonal smíření za všechny, o nichž se ukáže, že mají nárok na jeho dobrodiní.

„V předobrazené bohoslužbě měli účast na službě v Den smíření pouze ti, kteří předstoupili před Boha s vyznáním a pokáním a jejichž hříchy byly prostřednictvím krve oběti za hřích přeneseny do svatyně. Tak i ve velkém dni konečného smíření a vyšetřujícího soudu jsou posuzovány pouze případy těch, kdo se hlásí k Božímu lidu. Soud nad bezbožnými je odlišné a oddělené dílo a probíhá v pozdějším období. „Nebot’ je čas, aby soud začal od domu Božího; jestliže pak nejprve od nás, jaký bude konec těch, kdo nejsou poslušni Božího evangelia?“ 1 Petr 4,17.

„Nebeské knihy záznamů, v nichž jsou zaznamenána jména a skutky lidí, mají určovat rozhodnutí soudu. Prorok Daniel praví: ‚Zasedl soud a byly otevřeny knihy.‘ Zjevovatel, jenž popisuje tutéž scénu, dodává: ‚A jiná kniha byla otevřena, což jest kniha života; a mrtví byli souzeni podle toho, co bylo zapsáno v knihách, podle svých skutků.‘ Zjevení 20,12.“

„Kniha života obsahuje jména všech, kdo kdy vstoupili do služby Bohu. Ježíš řekl svým učedníkům: ‚Radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebi.‘ Lukáš 10,20. Pavel hovoří o svých věrných spolupracovnících, ‚jejichž jména jsou v knize života‘. Filipským 4,3. Daniel, hledě k ‚době souzení, jakého nikdy nebylo‘, prohlašuje, že Boží lid bude vysvobozen, ‚každý, kdo bude shledán zapsán v knize‘. A Zjevovatel praví, že do města Božího vejdou pouze ti, jejichž jména ‚jsou zapsána v Beránkově knize života‘. Daniel 12,1; Zjevení 21,27.“

„‚Pamětní kniha‘ je zapsána před Bohem, v níž jsou zaznamenány dobré skutky ‚těch, kteří se bojí Hospodina a kteří myslí na jeho jméno‘. Malachiáš 3,16. Jejich slova víry, jejich skutky lásky jsou zapsány v nebi. Nehemiáš na to poukazuje, když říká: ‚Pamatuj na mne, Bože můj, ... a nevymaž mé dobré skutky, které jsem vykonal pro dům svého Boha.‘ Nehemiáš 13,14. V knize Boží paměti je každý skutek spravedlnosti zvěčněn. Tam je věrně zaznamenáno každé odolané pokušení, každé přemožené zlo, každé vyslovené slovo něžného soucitu. A každý čin oběti, každé utrpení a každá bolest snášené pro Krista jsou zapsány. Žalmista praví: ‚Ty počítáš mé bloudění; vlož mé slzy do své lahvice; nejsou zapsány v tvé knize?‘ Žalm 56,8.“

Existuje také záznam o hříších lidí. „Nebot’ Bůh uvede na soud každý čin i každou věc skrytou, ať dobrou či zlou.“ „Z každého planého slova, které lidé promluví, vydají počet v den soudu.“ Spasitel praví: „Nebot’ podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov budeš odsouzen.“ Kazatel 12,14; Matouš 12,36.37. Tajné záměry a pohnutky se objevují v neomylném záznamu; neboť Bůh „vynese na světlo, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí“. 1 Korintským 4,5. „Hle, je to zapsáno přede mnou, ... vaše nepravosti i nepravosti vašich otců

spolu, praví Hospodin.“ Izajáš 65,6.7.

„Dílo každého člověka přichází před Boha k přezkoumání a je zaznamenáno z hlediska věrnosti nebo nevěrnosti. Naproti každému jménu je v nebeských knihách s hroznou přesností zapsáno každé nesprávné slovo, každý sobecký čin, každá nesplněná povinnost i každý tajný hřích, spolu s každým úskočným přetvářováním. Nebem seslaná napomenutí nebo výtky, jichž nebylo dbáno, promarněné chvíle, nevyužité příležitosti, vliv uplatněný k dobrému nebo ke zlému se svými dalekosáhlými následky, to vše zaznamenává anděl zapisovatel.“

„Zákon Boží je měřítkem, podle něhož budou při soudu zkoumány charaktery a životy lidí. Moudrý muž praví: ‚Boj se Boha a zachovávej Jeho přikázání, neboť to je celý člověk. Neboť Bůh přivede každý skutek na soud.‘ Kazatel 12,13.14. Apoštol Jakub napomíná své bratry: ‚Tak mluvte a tak jednejte jako ti, kteří mají být souzeni zákonem svobody.‘ Jakub 2,12.“

„Ti, kdo budou při soudu ‚uznání za hodné‘, budou mít podíl na vzkříšení spravedlivých. Ježíš řekl: ‚Ti pak, kteří budou uznáni za hodné dosáhnout onoho věku a vzkříšení z mrtvých, ... jsou rovni andělům; a jsou syny Božími, jsouce syny vzkříšení.‘ Lukáš 20,35.36. A znovu prohlašuje, že ‚ti, kdo činili dobré‘, vyjdou ‚k vzkříšení života‘. Jan 5,29. Spravedliví mrtví nebudou vzkříšeni dříve než po soudu, při němž budou uznáni za hodné ‚vzkříšení života‘. Proto nebudou osobně přítomni před soudní stolicí, když budou jejich záznamy přezkoumávány a o jejich případech bude rozhodováno.“

„Ježíš se zjeví jako jejich obhájce, aby se za ně přimlouval před Bohem. ‚Zhřeší-li kdo, máme u Otce zastánce, Ježíše Krista spravedlivého.‘ 1 Jan 2,1. ‚Neboť Kristus nevesel do svatyně rukama udělané, která je předobrazem pravé, nýbrž do samého nebe, aby se nyní za nás ukazoval před Boží tváří.‘ ‚Proto může také dokonale spasit ty, kteří skrze něho přistupují k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval.‘ Židům 9,24; 7,25.“

„Když se při soudu otevrou knihy záznamů, přicházejí před Boha k přezkoumání životy všech, kdo uvěřili v Ježíše. Náš Přímlovce začíná těmi, kteří žili na zemi jako první, předkládá případy každého po sobě následujícího pokolení a končí živými. Každé jméno je uvedeno, každý případ pečlivě prozkoumán. Některá jména jsou přijata, jiná zavržena. Jestliže u někoho zůstávají v knihách záznamů hříchy, z nichž nečinil pokání a které mu nebyly odpuštěny, jeho jméno bude vymazáno z knihy života a záznam o jeho dobrých skutcích bude vymazán z knihy Boží paměti. Pán prohlásil Mojžíšovi: ‚Kdo proti mně zhřešil, toho vymažu ze své knihy.‘ Exodus 32,33. A prorok Ezechiel praví: ‚Když se spravedlivý odvrátí od své spravedlnosti a páchá nepravost, ... na žádný z jeho spravedlivých skutků, které činil, nebude vzpomenuť.‘ Ezechiel 18,24.“ Velké drama věků, 479–483.

V této studii budeme pokračovat a na otázky, které vyvstaly, odpovíme v příštím článku této série.